א) ומלה זו נראה כמיותרת מוס כמיותרת
ועיס כוכה לחי ובעירובין פב.
וכן בהרמב"ס ובטוש"ע
לימח], ב) ר"מ מוחק כ"ו
ועיל ד:], ד) [לעיל ו. עירובין מו.ן, ה) וברכות וו. וש״נ],

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ל"ה ה"ג יכו' זמנה לראות דדמים וכרי זמנה כלחות דדמים מלויין כלייל ותיבת דמים נמחק: (ב) ד"ה ועוד עברו וכו' כדצעי לפרושי לקמן כלייל ותיבת בסיפה מחה: (ג) ד"ה ועוד עברו לראות היא הפסקה:

מוסף רש"י

אליעזר. באשה ילדה שעברו עליה שלש עונות של שלשים עניה שנש עונות של שנשים יום שלא ראתה, ואמר ר״א במתנימין (ז:) כל אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה ופליגי רבנן עליה דאין דיה שעתה אלא שעברו עליה ג' עונות מחמת זקנה סמון לוקנתה (לעיל 1.). לאחר שבוכר. שלה יפה עשה (שם). בשעת הדחק, שני בצורת היו ולא רצה להפסיד טהרות (לעיל 1:). אלא רבים פליגי עליה. ונטלין בים פליגי עליזו. ובטפק דברי היחיד והתחילו להתחרט ואמר כדי הוא כו׳ •(DU)

תום' הרא"ש (המשך) תינוקת שהגיע זמנה לראות כו' כמו אמר מר ועלה קאי . מני ר' היא ומשמע דבהגיע מני די היא השמע דבהגיע זמנה בעינן שתתחזק חזקה גמורה. ובראייה שמתחזקת בה מטמאה מעת לעת. הא דאמרינן הכא דשניה דיה שעתה. י"ל דבהגיע ומנה דוקא אמרינז בראייה שמתחזקת בה מטמאה מעת לעת אבל בלא הגיע בעינן שתתחזק תחלה. ולרשב"ג כשהגיע מטמא' בשלישי יכשלא הגיע ברביעית וקשה וכשלא הגיעבו ביעיונוקשה דא״כ מתני׳ דתנן במה אמרו דיה שעתה בראשונה אבל בראייה שניה מטמאה מעת לעת היינו כר׳. ובסוף הבא צל יבמתו אמרי׳ ווסתות סתם לז תנא כרשב"ג דתנז סתם לן נמי כר' במתני יי"ל דסתמא בתרייתא עיקר. ימי׳ קשה דהא דאמר רב כהנא לעיל ג' בתולות הן ופריך ליתני בתולת דמים. ומאי פריך דלמא כרשב"ג ס"ל דכוותיה קי"ל בווסתות כדאמרינן ביבמות. והלכך לא מצי למיחוי דכל הוי ... כובי למיתני דכל הני דחשיב בפעם ראשונה לא מיקרי עוד בתולה ארל בתיקו בתולת דמים מפעם ראשונה עדיין בתולה היא וכן בשניה ואפי׳ אי ס״ל כר׳

בשניה ואפי אי טיי כול ניחא דפעם ראשונה עדיין מיקרא בתולה עד שניה. אלא שבראייה שמתחזקת בה מטמאה על כן נראה

כדפרש"י. וברוב ספרים ל"ג

לקמן הגיע זמנה לראות. אלא ה"ג מני רבי היא ואלא

הגיע זמנה קאי: **עברו** עליה

ג׳ עונות דיה שעתה. פרש״

כר׳ אליעזר כדקתני סיפא

ימי טומאה וימי טהרה. מראייה ועד ראייה שלשים יום ימי טומאה עשרה שבעה לנדה ושלשה לזיבה ועשרים ימי טהרה: הרי היא ככל הנשים. דכיון דעשתה כך שלש פעמים אין זה סילוק דמים אלא שינוי וסת. וכי תימא תיגלי מלתא למפרע שאף בראשונה מתוך

שדמים מלויין בה ראתה ונטמא טהרות למפרע לא אחמור רבנן כולי האי במעת לעת: בשכיונה. שראתה שלש ראיות הללו בתשעים יום או ביום תשעים ואחד: אלא אפילו פיחסה. כגון ראשונה לתשעים ושלשה ושניה לסוף תשעים ושנים ושלישית לתשעים ואחד או הותירה כגון ראשונה לל"א יום ושניה לל"ב ושלישית לנ"ג אפילו הכי מטמאה מעת לעת. ולקמן פריך מאי אפילו הא ודאי הכי הוא דמטמאה מעת לעת דכיון שפיחתה או הותירה במה נטהר וסת אין כאן סילוק דמים אין כאן אבל אם כיונה יש כאן וסת ודיה שעתה: איפכא מיבעי ליה. ולא כשפיחתה או הותירה בלבד אמרו חכמים שתטמה מעת לעת: אלה אפינו כיונה. דאיכא למימר יש כאן הביעות וסת ודיה שעתה אפילו הכי מטמאה מעת לעת כרבנן דפליגי עליה דרבי דוסא: ואיבעים אימא. סמי מכאן אפילו ורבי דוסא היא והכי קאמר ולא כשכיונה דאי כיונה קבעה וסת ודיה שעתה אלא שפיחתה והותירה: בהיתנו. שם מקום: שני בלורת הוו. ואיכא הפסד מרובה חששו: לאחר שנוכר. שלא יפה הורה: שניה דיה שעתה. שבראייה ראשונה לא הוחזקה בדמים הואיל ולא הגיע זמנה לראות עד שתתחוק כשאר חזקות: שלישים מטמחה מעם לעם. וכדאמר לקמן [י.] דהא מתניתין רבי היא דאמר בתרי זימני הוה חזקה הלכך בשני ראיות הוחזקה להיות דמים מלויין בה ומשהוחזקה ואילך גזור בה רבנן מעת לעת: עברו עליה שלש עונות ורחתה. סילוק דמים הוא זה ואפילו בהגיע זמנה לראות אית ליה להאי תנא דעברו עליה שלש עונות דיה שעתה כדקתני סיפא ור' אליעזר היא דאמר במתניתין [1:] כל אשה שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה כדלקמן [י.]: בס"ח חינו ה"ג מ"ר מינוקת

"כל שקוריו לה אמא האמא ואינה בושה ר' זירא ור' שמואל בר רב יצחק חד אמר יכל שאינה מקפרת וחד אמר כל שאינה בושה מאי בינייהו איכא בינייהו בושה ואינה מקפרת וכמה עונה אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה יעונה בינונית שלשים יום ורבא אמר רב חסדא עשרים יום ולא פליגי מר קחשיב ימי מומאה וימי מהרה ומר לא חשיב ימי מומאה ת"ר יזקנה שעברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה הרי היא ככל הנשים ומממאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ולא י (מיבעיא) שכוונה אלא אפי' פיחתה (ואפילו) והותירה אפי' פיחתה ולא מבעיא כוונה אדרבה כי כוונה קבעה לה וסתה ודיה שעתה וכי תימא רבנן היא דפליגי עליה ידרבי דוםא דאמרי אשה שיש לה וםת מממאה מעת לעת איפכא מבעי ליה ולימא ולא שפיחתה והותירה אלא אפי' כוונה יתני לא שפיחתה והותירה אלא אפי'

קבעה לה וסת ודיה שעתה ומני רבי דוסא היא: ר"א אומר כל אשה שעברו עליה וכו': תניא אמר להם רבי אליעזר לחכמים מעשה בריבה אחת בהיתלו שהפסיקה שלש עונות ובא מעשה לפני חכמים ואמרו דיה שעתה אמרו לו אין שעת הרחק ראיָה מאי שעת הרחק איכא דאמרי שני בצורת הוו איכא דאמרי מהרות אפיש לעבידא וחשו רבנן להפסד דמהרות ת״ר מעשה ועשה רבי כר' אליעזר לאחר שנוכר אמר ∞כדי הוא ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הרחק מאי לאחר שנזכר אילימא לאחר שנזכר דאין הלכה כר' אליעזר אלא כרבגן בשעת הרחק היכי עביר כוותיה אלא דלא איתמר הילכתא לא כמר ולא כמר ומאי לאחר שנזכר לאחר שנזכר דלאו יחיד פליג עליה אלא רבים פליגי עליה אמר כדי הוא ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק ת"ר יתנוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה פעם ראשונה דיה שעתה שניה דיה שעתה שלישית הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה הרי היא ככל הנשים ומממאה מעת לעת ומפקידה לפקידה יוכשהגיע זמנה לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מממאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה אמר מר עברו עליה שלש עונות דיה שעתה

כוונה ואיבעית אימא ה"ק ולא שכוונה אלא שפיחתה והותירה אבל כוונה

שלא הגיע זמנה לראות וראתה פעם ראשונה דיה שעתה שניה דיה שעתה שלישים הרי היא ככל הנשים. ואע"ג דלגבי בחולת דמים במתני" תנן דון במה אמרו דיין שעתן בראייה ראשונה אבל בשניה מטמאה מעת לעת הני מילי בהגיע זמנה לראות (4) דמים דדמים מלויין בה ובחדא זימנא איתחזקה אבל זו שאינה ראויה לראות לריכה שתתחוק בחוקה גמורה ובתרי זימני הויא חוקה דהא מתניתין רבי היא ולדמוקמינן ליה לקמן נין הילכך בשתי ראיות הויא חזקה ובשלישית מטמאה מעת לעת ובההיא ראייה דאיתחזק בה לא גזרו רבנן טומאה למפרע כי היכי דבתולה דמתני דהגיע זמנה לראות דמיחוקה בחדא ראייה ואמרו רבנן דיה שעתה באותה ראייה אף ואת המוחוקת בראייה שניה דיה שעתה עד שתראה את השלישית: עברו עליה שלש עונות. לאחר שהוחזקה וראתה: דיה שעתה. כרבי אליעזר אוקמינן לה לקמן [י] דאמר כל אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה כדקתני סיפא אף בהגיע זמנה וראתה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה אלמא ר"א היא: **ועוד עברו** עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה. לקמן [י] בעי גמרא דאי לא עברו עליה שלש עונות שניות אלא לסוף עונה חואי כשאר נשים מאי לפי שיש לנטות הדבר לשני לדדים כדבעי לפרושי (¹⁰ בסיפא: **ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה מעמאה מעם לעת.** דאיגלאי מילתא דהנך הפסקות לאו סילוק דמים הם אלא שינוי וסת ולא שכיונה אלא שפיחתה והוחירה כדאמרינן לעיל ואף על גב דלרבי הוי חזקה בתרי זימני והוכחה (ג) דשינוי וסת לדילוגו לאו סילוק דמים הן אפילו הכי לא מטמאינן לה בשניה מעת לעת דכיון דלא הגיע זמנה לראות הויא הפסקה ראשונה מחזקינן לה בחוזרת לקדמותה שלא יהו עוד דמים מלויין בה ולריכה שתתחזק כבתחלה ופעם ראשונה ושניה דיה שעתה ושלישית מטמאה מעת לעת הלכך ראייה הסמוכה לה לשלש עונות קמאי היא ראשונה והסמוכה לשניה היא השניה ובשלישית תטמא מעת לעת ואף על גב דבהפסקה חזיתה שינוי וסת הוא ולא סילוק דמים. ע"כ: **וכשהגיע** ומנה לראות פעם ראשונה דיה שעתה שניה מעמאה מעם לעת. דהיינו בחולה דמתניחין ולעיל ז:ן דתנן בה במה אמרו דיה שעתה בראייה ראשונה אבל בשניה מטמאה מעת לעת: **עברו עליה כו**'. רבי אליעור היא דאמר אפילו ילדה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה: אמר מר. גבי תינוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה שלש פעמים ואחר כך עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה:

כן אליעו מנה ובתוספתא בי בהגיע זמנה ובתוספתא לא משמע כדקתני בהך דלא הגיע זמנה דיה שעתה וגבי הגיע זמנה קתני מטמאה מעת לעת ופליג עלה ר' אליעזר אלמא רבנן מודו בלא הגיע זמנה ואע"ג דהוחזקה בראיות כיון דלא הגיע זמנה בהפסקות מדמו לה למעוברת ומניקה אליבא דר׳ יוסי במתני׳: ועוד עברו עליה ג׳ עונות. פרש״י בתשובה אע״ג דלר׳ בתרי זמני הויא מדמו לה למעוברת ומניקה אליבא דרי יוסי כמתני: זעוד עברו עליה ג' עונת. פרש"י בחשובה אע"ג דלר" בתרי זמני הויא חזקה אינה מתחזקת עד הפסקה שלישית דבהפסקה ראשונה חזרה לקרמותה והיר כאילו לא ראתה מעולם וצריכה שתתחזק כבתחלה בשתי ראיות ובשלישית תטמא היינו ראייה ראשונה דאחר הפסקה ראשונה ובשלישית תטמא היינו ראייה ראשונה בחזרה לקרמותה אינה כמנין שתי הפסקות שלאחר כך ונמצא שאין אחר ראיה ראשונה במקה שלאה הפסקה ולאותה הפסקה שהיא מתחזקת לקביעות וסת מטמאה מעת לעת. וזה דחקו דלא אחר ראייה שעתה מכלל דבהגיע ועברו ג' פעמים מטמאה מעת לעת. וזה דחקו ראייה באותה והנות העיר דבירש" לעיל דבראייה שעתה מכלל דבהגיע ועברו ג' פעמים מטמאה מעת לעת שקובעת ראייה באותה וסח. אע"ד דבירש" לעיל דבראייה שעתה שלחלק בחזקה זו משום דאיגלאי מלתא שלא נסתלקה מן הדמים מעולם ומיהו באותן שקודם זו דיין שעתן אע"ג דאיגלאי מלתא כיון שבאותה שנה לא נודע עדיין כמו שמצינו לעיל גבי היתה בחזקת טהרה מעוברת ולפי פירושו הא דתנן לעיל גבי זקנה ועוד עברו עליה שלש עונות דייה שעתה אתיא לעיל בי היתה בחזקת טהרה מעוברת ולפי פירושו הא דתנן לעיל גבי זקנה ועוד עברו עליה שלש עונות דייה שעתה אתיא כרשב"ג רבתולה וזקנה שוות:

הדר

בל שקורין לה אמא אמא ואינה בושה. ונירושלמי פריך וכי בדעתה תלויה הדבר ומשני כל שראויה לקרותה אמא: ימי ויבה וימי מהרה. פרש"י שבעה ימי נדות ושלשה ימי זיבה אך קנת דוחק דקרי לאחד עשר יום ימי טומאה ולקמן תנן

בפרק בנות כותים (דף לח:) כל י"א יום בחזקת טהרה וקרא נמי קרי להו בלא עת נדתה ור"ח גרים אמר רבא אמר רב חסדא כ"ג:

זקנה שעברו עליה שלש עונות. פירום סמוך לוקנתה ועוד עברו עליה שלש עונות דיה שעתה והא דתנן (לעיל דף ז.) במה אמרו דיה שעתה בראשונה אבל בשניה מטמאה מעת לעת היינו כי ראתה בשניה בסוף שלשים:

פיחתה והותירה. פרש"י כגון לצ"א לצ"ב ולצ"ג לאו דוקה בענין זה דהה לקמן בפרק האשה (דף סד.) פליגי בה רב ושמואל בראתה בט"ו לחדש זה וט"ז לחודש זה וי"ו לחדש זה אי קבעה וסת לדילוג ומיהו למאי דפריש התם דדוקא ברואה לדילוג לחדש אבל ראתה סיום ואחר ט"ז יום ואחר י"ז ימים לא קבעה וסת לדילוג אתי שפיר: החזיה

בא א ב מיי׳ פ״ט מהל׳ איסורי ביאה הל"ה ופ"ד מהל' משכב ומושב הל"א סמג לאוין קא טוש"ע "ד סי׳ קפט סעי׳ כט: פב ג טוש"ע יו"ד סי׳ קפט

פב ג טוש"ע יויד סיי קפט מערי א: פגר ד ה מיי פ"ד מהלי משכנ ומושב הל"ח וע"ש בכ"מ ונטוש"ע יו"ד וע"ש בכ"מ ובטוש"ע יו"ד פר ו מיי שם הל"ג סמג שם פר ו מיי שם הל"ג סמג שם טוש"ע יו"ד סי' קפט סעי' כז והכל שם: סעי' כז והכל שם: פה ז מיי' שם הל"ד סמג

: 55

תום' הרא"ש

בעי טבילה. כדאיתא בפ״ק . דמגילה. וי״ל דמ״מ ההזאה ומגילה. וייע דמים החות גורמת לה הטהרה דאם לא היו מזין עליו לא היה טהור לעולם. ומזה טהור לגמרי כדכתיב והזה הטהור על הטמא והיינו חדושיה אע"ג דנושא טמא ומזה נמי קא דרי שיעור הזאה טמא טהור: ועוד מזה בעי טבוס נוגע לא בעי כיבוס. וכיון דכתיב במזה כיבוס בגדים ובנוגע לא כתיב ביה כיבוס בגדים לית לן למימר כיבוט בגדים ליוד ק למימה דמזה היינו נוגע ותימה והא גבי נבלת בהמה כתיב והאוכל מנבלתה יכבס את בגדיו ודרשי' ליה לשיעור לנוגע כאוכל. אבל האוכל עצמו לא מטמא דממעטינן ליה מבה דכתיב גבי נבלת העוף דדרשי׳ בה בה ולא י באחרת. ונוגע לא בעיכיבוס הכא נמי נימא דמזה היינו נוגע אע"ג דבמזה כתיב לא אמרינז דמזה היינו נוגע . כיוז דמזה כתיב ביה כיבוס רון ומוח כותיב ביח פיבוט ונוגע לא בעי כיבוס. וא״ת הכא נמיליתן לנוגע כשיעור הזאה ואמאי אמרינן מזה . היינו נושא ולא מוקמינן ליה ליתן לנוגע שיעור הזאה. י"ל כיון דכתיב במזה כיבוס ונוגע לא (היה) בעי כיבוס ונוגע לא (היה) בעי כיבוס לא מוקמינן ליה לשיעורא דנוגע אלא מוקמינן ליה בנושא דלא כתיב ביה כלל. אע״פ דבהאוכל נכלה כתיב שיעור׳ לנושא דבעי כיבוס אבל הכא אי לא (בעי) אתי למילף כי אם הנוגע לא הוה למיכתב במזה כיבוס ועוד כיבוס דאוכל נבלה אצטריך כיבוס לא הוה ממעטינן מיניה אלא שאינו טעון מיניה אלא שאינו טעון כיבוס כנבלת עוף טהור אבל טמויי מטמא אבל השתא דכתיב ביה כיבוס איתמעיט לגמרי. וי"מ ועוד מזה בעי כיבוס ונוגע לא בעי כיבוס דלא בעי כיבוס כדמוכחי כמה משניות ואי אמרינן . דמזה היינו נוגע א״כ ליבעי ז מוד דיינו נוגע אייכירבעי נוגע כיבוס אלא ע"כ צריך לפרושי דכיון דכתיב במזה כיבוס ובנוגע לא כתיב כיבוס לא אמרינן דמזה כיבוס לא אמרינן דמזה היינו נוגע ור"מ הקשה מ"ט . הדר ריה ממאי דאמר מזה כתיב נוגע. ועוד מזה בעי כיבוס נוגע לא בעי כיבוס לישני ליה דהיכא דלא נגע

בנשיפו האחר בעי כינו ותריך לא ניחא ליה לאוקומי קרא בנוגע להטעינו כיבוס ובמשא יהיה טהור לגמרי דלא אשכחן טומאה דלא מטמאה אלא במגע וטעון כבוס בגדים להכי אוקמה במשא וטעון כיבוס ובמגע לא בעי כיבוס דאשכחן טומאה כיוצא בה דנבלה מטמאה בהגע וטעון כבוט בגוים להפי אוקמה במשא הטפון כיבוס ובמגע לא בעי כיבוס השכחון סומאה פיוצא בהי הנכזה מטמאה. אדם ולא בעי כיבוס ובמשא בעי כיבוס. וכן מרכב הזב חמור משאו ממגעו ועוד מיסתבר ליה לאוקומיה טפי בנושא מבנוגע דלשון מזה משטע לשוך הזייה והתוה דהיינו נושא. אכל אין במשטעותו לשון נוגע כלל ושטעתי דהמזה מי הנדה הוא כמו הזיית מי הנדה כלומר יש בהזיית מי הנדה טומאה ואיכא לאוקומי בנוגע ובנושא. כדכתיב וישב יורם להתרפא ביזרעאל מן המכים אשר יכוהו ארמים. וכמו דאת אמר ממכת מכים והמכה מכים. אמרינן נמי מהמזאה מזה: (עיכ שייך לעמוד הקודם) המכים אשר "כוהו" אומים. וכמו דאו אמו ממכוז מכים והמכוז מכים, אמרינן כמי מהמאה מהד; ניצי שייך לעמה הקדם) רבא אמר עשרים ירית גריס כי"ג דלא חשיב ג' ימי זיבות ימי טומאה דאמרינן לקמן כל י"א יום בחזקת טהרה שדמיה מסולקין: ולא שכוונה אלא שפיתתה והותירה. פרש"י כגון שראתה לצ"ג יום ולצ"ב מהו דוקא רכי האי גוונא נמי קבעה לה ווסת כשתראה יום ⁶) צ"ד תהא דיה שעתה אלא לא דלגה הימים בכוון: שניה דיה שעתה. פיי רש"י אע"ג דבהגיע זמנה תגן בשניה מטמאה מעת לעת היינו משום דמצויין בה דמים ואינה צריכה שתתחזק ובחדא זימנא חשבינן לה מוחזקת אבל בזו בעינן חזקה גמורה. ואתיא כרבי דאמר בתרי זמני הויא חזקה ובראייה שמוחזקת בה דייה שעתה מי' לקמן לא משמע הכי דגרסינן